

Sygn. akt I CSK 313/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku A. Z. i W. Z.

przy uczestnictwie Ł. O.

o stwierdzenie nabycia służebności przejazdu i przechodu przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 20 grudnia 2013 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestniczki kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 grudnia 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparty został na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania na tle motywów zaskarżonego postanowienia i podstaw skargi, nie uzasadnia takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, orzeczono jak w sentencji.

